

Sygn. akt I CZ 38/10

POSTANOWIENIE

Dnia 11 lutego 2011 r.

Sąd Najwyższy w składzie :

SSN Mirosław Bączyk (przewodniczący, sprawozdawca)

SSN Marta Romańska

SSN Krzysztof Strzelczyk

w sprawie z powództwa K. A.

przeciwko Miastu W.

o zadośćuczynienie, odszkodowanie i rentę,

po rozpoznaniu na posiedzeniu niejawnym w Izbie Cywilnej

w dniu 11 lutego 2011 r.,

zażalenia powódki na postanowienie w przedmiocie kosztów postępowania

apelacyjnego zawarte w punkcie 2 wyroku Sądu Apelacyjnego

z dnia 20 listopada 2009 r.,

uchyla rozstrzygnięcie o kosztach zawarte w pkt 2 (drugim) wyroku Sądu Apelacyjnego z dnia 20 listopada 2009 r. i w tym zakresie przekazuje sprawę temu Sądowi do ponownego rozpoznania.

Uzasadnienie

W wyroku Sądu Apelacyjnego z dnia 20 listopada 2009 r. rozstrzygnięto o kosztach postępowania apelacyjnego w ten sposób, że zasądzono od powódki na rzecz strony pozwanej kwotę 5900 zł tych kosztów (pkt 2 wyroku). W uzasadnieniu jego rozstrzygnięcia powołano się na przepis art. 98 k.p.c. i odpowiednie przepisy rozporządzenia Ministra Sprawiedliwości z dnia 28 września 2002 r. w sprawie opłat za czynności radców prawnych (...) (Dz.U. z 2002 r., nr 163, poz. 1343 ze zm.).

W zażaleniu na to rozstrzygnięcie skarżąca (powódka) wywodziła, że istniały uzasadnione podstawy do zastosowania art. 102 k.p.c. i odstąpiono od zasądzenia od niej kosztów postępowania apelacyjnego.

Sąd Najwyższy zważył, co następuje:

Zażalenie powódki na rozstrzygnięcie o kosztach sądowych, zawarte w pkt 2 wyroku Sądu Apelacyjnego, jest dopuszczalne w świetle art. 394¹ § 1 pkt 2 k.p.c. Zostało ono wniesione w terminie (art. 394 § 2 k.p.c w zw. z art. 394¹ § 3 k.p.c).

Zgodnie z art. 102 k.p.c., w przypadkach szczególnie uzasadnionych sąd może zasądzić od strony przegrywającej tylko część kosztów lub w ogóle nie obciążyć jej kosztami. Przepis ten stanowi odstępstwo od ogólnej reguły obciążania kosztami przewidzianej w art. 98 k.p.c. i powinien być zastosowany, oczywiście, jedynie w takich wypadkach, które - w ocenie sądu – można uznać za „szczególnie uzasadnione” w rozpoznawanej sprawie.

Jak trafnie wskazano w uzasadnieniu zaskarżonego zażalenia, w aktach sprawy znajduje się znaczna dokumentacja, która mogłaby stanowić miarodajny punkt wyjścia dla oceny obecnej sytuacji majątkowej i rodzinnej skarżącej w związku z wypadkiem, jakiemu uległa ona w dniu 29 czerwca 2003 r. (por. np. dokumentacja załączona do pozwu i inna dokumentacja medyczna w aktach sprawy; postanowienie z dnia 21 maja 2008 r., k. 80-81 akt; wnioski składane na rozprawie w dniu 19 marca 2007 r., k. 141, wniosek złożony na rozprawie w dniu 5 maja 2009 r., k. 148).

Wypadnie też zwrócić uwagę na dość nietypowy - od strony procesowej - charakter rozstrzyganej przez oba Sądy meriti sprawy i różne, zapadłe w nim rozstrzygnięcia, spowodowane odmiennymi ocenami obu Sądów co do prawnej dopuszczalności odwołanie tzw. procesowego oświadczenia woli w postaci cofnięcia pozwu i zrzeczenia się dochodzonego roszczenia (art. 203 § 1 k.p.c.) z powołaniem się na wadę oświadczenia woli składającego takie oświadczenie (art. 84, 88 k.c.). Jeżeli oba Sądy przyjęły dopuszczalność wspomnianego odwołania (uchylenia się od skutków oświadczenia woli), to Sąd Najwyższy (w wyroku z 11 lutego 2011 r., sygn. akt I CSK 252/10) przyjął niedopuszczalność takiego odwołania z racji istnienia wyraźnej cenzury czasowej ustanowionej w art. 203 § 4 k.p.c. W konsekwencji ostatecznie rozstrzygnięcie sprawy o odszkodowanie okazało się niekorzystne dla powódki (z przyczyn natury procesowej, a nie merytorycznej) mimo dotkliwych niewątpliwie dla powódki skutków wypadku z 2003 r.

W tej sytuacji należało uchylić rozstrzygnięcie o kosztach, zawarte w pkt 2 wyroku Sądu Apelacyjnego z dnia 20 listopada 2009 r., i w tym zakresie przekazać temu sądowi sprawę (rozstrzygnięcia o kosztach) do ponownego rozpoznania.